

Medea lines 271-356, 663-758, 869-905**Lines 271-356**

Κρ. σὲ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην,

Μήδει', ἀνειπόν τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν

φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,

καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου

τοῦδ' εἰμί, κοῦκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν 275

πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλω.

αἰαῖ· πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·

Μή. ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,

κοῦκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.

ἐρήσομαι δὲ καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως· 280

τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;

Κρ. δέδοικά σ', οὐδέν δεῖ παραμπίσχειν λόγους,

μή μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.

συμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείγματα·

σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις, 285

λυπῆ δὲ λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.

κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,

τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην

δράσειν τι. ταῦτ' οὔν πρὶν παθεῖν φυλάξομαι.

κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι, 290

ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μεταστένειν.

Μή. φεῦ φεῦ.

οὐ νῦν με πρῶτον ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,

ἔβλαψε δόξα μεγάλα τ' εἴργασται κακά.

χρὴ δ' οὐποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ

παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς· 295

χωρὶς γὰρ ἄλλης ἤς ἔχουσιν ἀργίας

φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.

σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ

δόξεις ἀχρεῖτος κοῦ σοφὸς πεφυκέναι·

τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον 300

κρείσσων νομισθεῖς ἐν πόλει λυπρὸς φανῆ.

ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·

σοφὴ γὰρ οὔσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,

τοῖς δ' ἠσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου,

τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμι δ' οὐκ ἄγαν σοφή, 305

σὺ δ' αὖ φοβῆ με· μὴ τί πλημμελὲς πάθης;

οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσηςς ἡμᾶς, Κρέον,

ὥστ' ἐς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.

σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην

ὄτω σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν 310

μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.

καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·

νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα

ἑᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδικημένοι

σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι. 315

Κρ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν

ὀρρωδία μοι μή τι βουλευῆς κακόν.

τοσῶδε δ' ἦσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι·

γυνή γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτως ἀνήρ,

ῥάων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφή. 320

ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·

ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοῦκ ἔχεις τέχνην ὅπως

μενεῖς παρ' ἡμῖν οὔσα δυσμενῆς ἐμοί.

Μή. μή, πρὸς σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης.

Κρ. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ. 325

Μή. ἀλλ' ἐξελαῖς με κοῦδὲν αἰδέση λιτάς;

Κρ. φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

Μή. ὦ πατρίς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

Κρ. πλὴν γὰρ τέκνων ἔμοιγε φίλτατον πολὺ.

Μή. φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα. 330

Κρ. ὅπως ἄν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.

Μή. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.

Κρ. ἔρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.

Μή. πονοῦμεν ἡμεῖς κοῦ πόνων κεχρήμεθα.

Κρ. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήση βία. 335

Μή. μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' ἄντομαι, Κρέον.

Κρ. ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.

Μή. φευξοῦμεθ'· οὐ τοῦθ' ἰκέτευσα σοῦ τυχεῖν.

Κρ. τί δ' αὖ βιάζῃ κοῦκ ἀπαλλάσσει χερὸς;

Μή. μίαν με μείναι τήνδ' ἕασον ἡμέραν 340

καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ' ἧ̃ φευξοῦμεθα,

παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ

οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.

οἴκτιρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ

πέφυκας· εἰκὸς δέ σφιν εὖνοιάν σ' ἔχειν. 345

τοῦμοῦ γὰρ οὗ μοι φροντίς, εἰ φευξοῦμεθα,

κείνους δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους.

Κρ. ἧ̃κιστα τοῦμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν,

αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα·

καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι, 350

ὅμως δὲ τεύξῃ τοῦδε. προυννέπω δέ σοι,

εἴ σ' ἢ ἑπιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ

καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,

θανῆ· λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὄδε.

νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν· 355

οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν ὧν φόβος μ' ἔχει.

Lines 663-758

- Αἰ. Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον

κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
- Μή. ὦ χαῖρε καὶ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίου, 665

Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾶ πέδον;
- Αἰ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὸν χρηστήριον.
- Μή. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιφδὸν ἐστάλης;
- Αἰ. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
- Μή. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; 670
- Αἰ. ἄπαιδές ἐσμεν δαίμονός τινος τύχη.
- Μή. δάμαρτος οὔσης ἢ λέχους ἄπειρος ὢν;
- Αἰ. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

Μή. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

Αἰ. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη. 675

Μή. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

Αἰ. μάλιστ', ἐπεὶ τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

Μή. τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

Αἰ. ἄσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα ...

Μή. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα; 680

Αἰ. πρὶν ἂν πατρώαν αὖθις ἐστίαν μόλω.

Μή. σὺ δ' ὡς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;

Αἰ. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροζηνίας.

Μή. παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος, εὐσεβέστατος.

Αἰ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. 685

Μή. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.

Αἰ. κάμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.

Μή. ἀλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.

Αἰ. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὄδε;

Μή. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις. 690

Αἰ. τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.

Μή. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθῶν.

Αἰ. τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Μή. γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.

Αἰ. οὗ που τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε; 695

Μή. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.

Αἰ. πότερον ἐρασθεῖς ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;

Μή. μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.

Αἰ. ἴτω νυν, εἶπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Μή. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν. 700

Αἰ. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.

Μή. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.

Αἰ. συγγνωστὰ μέντ' ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.

Μή. ὄλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

Αἰ. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν. 705

Μή. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.

Αἰ. ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.

Μή. λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.

ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος

γονάτων τε τῶν σῶν ἰκεσία τε γίγνομαι, 710

οἴκτιρον οἴκτιρόν με τὴν δυσδαίμονα

καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,

δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.

οὕτως ἔρωσ σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος

γένοιτο παίδων καὐτὸς ὄλβιος θάνοις. 715

εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἶον ἠϋρηκας τόδε·

παύσω γέ σ' ὄντ' ἄπαιδα καὶ παίδων γονὰς

σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.

Αἰ. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοὶ δοῦναι χάριν,

γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν, 720

ἔπειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλη γονὰς·

ἔς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.

οὔτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,

πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὢν.

τοσόνδε μέντοι σοι προσημαίνω, γύναι· 725

ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὐ σ' ἄγειν βουλήσομαι, 726

ἐκ τῆσδε δ' αὐτῆ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα· 729

αὐτῆ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους, 727

μενεῖς ἄσυλος κοῦ σε μὴ μεθῶ τι. 728

ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω. 730

Μή. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι

τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Αἰ. μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μή. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος

Κρέων τε. τούτοις δ' ὀρκίοισι μὲν ζυγείς 735

ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ·

λόγοις δὲ συμβᾶς καὶ θεῶν ἀνώμοτος

φίλος γένοι' ἂν κάπικηρυκεύμασιν

τάχ' ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,

τοῖς δ' ὄλβος ἐστί καὶ δόμος τυραννικός. 740

Αἰ. πολλὴν ἔδειξας ἐν λόγοις προμηθίαν·

ἄλλ', εἰ δοκεῖ σοι, δρᾶν τάδ' οὐκ ἀφίσταμαι.

ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,

σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,

τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεοῦς. 745

Μή. ὄμνυ πέδον Γῆς πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς

τοῦμοῦ θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.

Αἰ. τί χρῆμα δράσειν ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μή. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε,

μήτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν 750

χρήζη, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ.

Αἰ. ὄμνυμι Γαῖαν φῶς τε λαμπρόν Ἥλιου

θεοὺς τε πάντας ἐμμενεῖν ἅ σου κλύω.

Μή. ἀρκεῖ· τί δ' ὄρκῳ τῷδε μὴ ἑμμένων πάθοις;

Αἰ. ἅ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν. 755

Μή. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.

κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,

πράξασ' ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

Lines 869-905

Μή. Ἴᾱσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων

συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν 870

εἰκόσ σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην

κάλοιδόρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι

καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλευουσιν εὔ,

ἐχθρὰ δὲ γαίης κοιράνοις καθίσταμαι 875

πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,

γῆμας τύραννον καὶ κασιγνήτους τέκνοις

ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι

θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;

οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα

880

φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων;

ταῦτ' ἐννοηθεῖς' ἡσθόμην ἀβουλίαν

πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.

νῦν οὖν ἐπαινῶ σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς

κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών, ἐγὼ δ' ἄφρων,

885

ἢ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων

καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει

νύμφην τε κηδεύουσαν ἦδεσθαι σέθεν.

ἀλλ' ἐσμὲν οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν,

γυναῖκες· οὐκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,

890

οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.

παριέμεσθα, καί φαμεν κακῶς φρονεῖν

τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.

ὦ τέκνα τέκνα, δεῦρο, λείπετε στέγας,

ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε 895

πατέρα μεθ' ἡμῶν καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα

τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους μητρὸς μέτα·

σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν καὶ μεθέστηκεν χόλος.

λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι, κακῶν

ὡς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων. 900

ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον

φίλην ὀρέξεται ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ,

ὡς ἀρτίδακρὺς εἶμι καὶ φόβου πλέα.

χρόνω δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη

ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρῶν. 905